

ฐานความคุ้มครองทางสังคมในประเทศอาร์เจนตินา ใจความสรุป วันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๔

ก้าวแรกของการจัดตั้งฐานความคุ้มครองทางสังคมในประเทศอาร์เจนตินาเริ่มขึ้นในช่วงต้นปี ค.ศ. ๑๙๐๐ อย่างไรก็ตาม กว่าที่โปรแกรมการให้เงินช่วยเหลือแบบไม่ต้องจ่ายเงินสมทบ (Non-contributory cash transfer) จะได้รับการหยิบยกขึ้นมาเป็นระเบียบวาระของนโยบายสาธารณะ ก็หลังจากเหตุการณ์วิกฤติทางเศรษฐกิจในปี ค.ศ. ๒๐๐๑ ไปแล้ว หลังจากที่เศรษฐกิจในประเทศ ได้เจริญเติบโตขึ้นและทำให้เกิดโอกาสครั้งประวัติศาสตร์ในการพัฒนาและขยายโปรแกรมนี้ ส่งผลทำให้มีการจัดตั้งฐานความคุ้มครองทางสังคมแห่งชาติแห่งประเทศอาร์เจนตินาขึ้น และเมื่อมีทรัพยากรมากขึ้นจึงได้ทำให้เกิดการขยายตัวของแรงงานในระบบ ทำให้มีการเรียกเก็บภาษีจากภาครัฐวิสาหกิจและธุรกิจการส่งออกมากขึ้น รวมไปถึงการสมทบเงินเดือนและการขยายความคุ้มครองทางสังคมอีกด้วย เช่นเดียวกับการที่ประเทศได้ทำการเปลี่ยนแปลงระบบบำนาญแห่งชาติในเวลา ๑๐ ปีที่ผ่านมา ได้ขยายผลประโยชน์ให้กับกลุ่มคนงานได้หลายกลุ่มและได้ขยายการเข้าถึงบริการที่สำคัญต่างๆในกลุ่มประชากรที่ด้อยโอกาส

หนึ่งในโปรแกรมสำคัญๆ ของฐานความคุ้มครองทางสังคมในประเทศอาร์เจนตินาก็คือ เงินสงเคราะห์บุตรและครอบครัวถ้วนหน้า (Asignación Universal por Hijo หรือ AUH) โปรแกรมนี้ได้ถูกเปิดตัวขึ้นเมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. ๒๐๐๕ และได้มีการเริ่มดำเนินการตั้งแต่วิกฤติเศรษฐกิจในปี ค.ศ. ๒๐๐๑ ซึ่งเป็นการรวมตัวระหว่างการให้เงินสงเคราะห์และขยายการเข้าถึงบริการที่สำคัญต่างๆต่อเด็กเล็กและผู้ใหญ่ที่ว่างงานหรือผู้ที่อยู่ในแรงงานนอกระบบ รวมไปถึงพ่อแม่ที่เคยเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์จากโปรแกรมซึ่งไม่ต้องสมทบเงินต่างๆ และเพื่อการปฏิรูปและการประสานการให้เงินสงเคราะห์ให้สอดคล้องกับการเข้าถึงบริการต่างๆ โปรแกรม AUH ได้ตั้งเงื่อนไขไว้ว่า ๒๐ เปอร์เซ็นต์ของเงินสงเคราะห์จะต้องถูกนำไปใช้ในการส่งบุตรเข้าโรงเรียนและการรับวัคซีนป้องกันโรค จากรายงานการศึกษาขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) ผลลัพธ์ทางบวกที่ตามมาจากโปรแกรมนี้คือ กลุ่มประชากรซึ่งมีอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี ซึ่งอยู่ในกลุ่มของประชากรที่อยู่ในระดับจนมาก ได้ลดลงถึง ๖๗ เปอร์เซ็นต์

สำหรับผู้สูงอายุ ระบบบำนาญได้รับการแก้ไขในปี ค.ศ. ๒๐๐๕ และได้เกิดการจัดตั้ง Plan de inclusión Previsional ระบบนี้ได้รวมบุคคลซึ่งอยู่ในระบบบำนาญแต่ไม่ได้สมทบเงินเดือนที่เพียงพอที่จะมีคุณสมบัติในการได้รับสิทธิประโยชน์ให้ได้รับสิทธิประโยชน์ด้วย ซึ่งการมีระบบที่ยืดหยุ่นขึ้นทำให้มีการได้รับสิทธิประโยชน์ที่ลดลงจากสิทธิประโยชน์ทั้งหมดชั่วคราวภายในระยะเวลา ๕ ปี ตามช่วงเวลาที่บุคคลนั้นๆไม่ได้จ่ายเงินสมทบ ภายใต้ระบบนี้ประชาชนประมาณ ๒.๕ ล้านคน ซึ่งส่วนมากประกอบไปด้วยผู้หญิงที่ทำงานเป็นแรงงานที่บ้านได้รับการเข้าถึงสิทธิประโยชน์ และทำให้ช่องว่างระหว่างเพศและเงินเดือนของผู้สูงอายุลดลง นอกจากนี้ยังมีระบบบำนาญซึ่งไม่ต้องจ่ายเงินสมทบให้กับผู้สูงอายุที่มีความยากจนอีกด้วย (Pensiones No Contributivas Asistenciales para la Vejez)

ในปัจจุบันระบบความคุ้มครองทางสังคมของประเทศอาร์เจนตินาได้ถูกพัฒนาไปอย่างมาก และเป็นแรงผลักดันที่สำคัญในการพัฒนาระบบสวัสดิการให้แก่ประชากร โดยมีการทำให้แน่ใจว่าระบบสวัสดิการนี้มีความครอบคลุมอย่างกว้างขวางต่อความต้องการพื้นฐานผ่านการให้เงินสงเคราะห์และบริการที่สำคัญ ความครอบคลุมของการนำบุตรเข้าศึกษาในระดับประถมศึกษาเกือบถ้วนหน้าแล้ว โดย ๙๕ เปอร์เซ็นต์ของเด็กและผู้ใหญ่ได้รับเงินสงเคราะห์ครอบครัว ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ของผู้สูงอายุได้รับบำนาญ และในกลุ่มประชากรวัยทำงานอย่างน้อย ๕๕๐,๐๐๐ คนได้ถูกคุ้มครองผ่านโปรแกรมการว่างงานต่างๆ อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าจะมีความก้าวหน้ามากขึ้นอยู่เรื่อยๆ ก็ยังจะต้องมีการเชื่อมโยงฐานความคุ้มครองทางสังคมให้เข้ากับความต้องการ เพื่อที่จะทำให้ปิดช่องว่างและความซ้ำซ้อนระหว่างโปรแกรมต่างๆอีกด้วย ดังนั้น ควรมีการประเมินอย่างครอบคลุมในทุกส่วน ควรมีการพัฒนาและออกกฎหมาย รวมไปถึงการปฏิรูปกลไกที่มีความเป็นหนึ่งเดียวกันซึ่งจะสามารถสร้างเสริมนโยบายที่สอดคล้องได้

